ECLI:LV:KUAT:2021:1005.C69335320.12.S
Lietas Nr.C69335320
Lietas arhīva Nr.CA-0220-21

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Liepājā 2021.gada 5.oktobrī

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesneses Rita Vīva, Judīte Mauliņa un Astra Klaiše

izskatīja rakstveida procesā sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2021.gada 7.jūlija spriedumu civillietu /pers. A/ prasībā pret /pers. B/ par uzturlīdzekļu parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. A/ 2020.gada 7.augustā (ar precizējumiem 2020.gada 1.oktobrī) cēlusi tiesā prasību pret /pers. B/, lūdzot piedzīt no atbildētāja uzturlīdzekļu parādu par laiku no 2018.gada 9.marta līdz 2020.gada 9.augustam par dēla /pers. C/ uzturēšanu 3597 EUR un par dēla /pers. D/ uzturēšanu 3050,05 EUR, atzīt prasītājai tiesības no sprieduma taisīšanas dienas līdz tā izpildei saņemt likumiskos 6 % gadā no kopējās parāda summas.

Prasība pamatota ar to, ka puses ir 2011.gada 5.jūlijā dzimušā /pers. C/ un 2015.gada 1.decembrī dzimušā /pers. D/ vecāki. Izbeidzot faktisko kopdzīvi, 2018.gada 9.martā puses noslēdza rakstveida vienošanos (turpmāk –Vienošanās), par bērnu dzīvesvietu, aprūpi un uzraudzību, saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību ar bērniem un bērniem nepieciešamo uzturlīdzekļu došanas pienākumu. Attiecībā uz uzturlīdzekļu došanas pienākumu puses vienojušās, ka atbildētājs maksās vismaz tik, cik nosaka Ministru kabineta noteikumi. Vienošanās redakcija daļā par uzturlīdzekļu došanu veidota pēc Civillikuma 177. un 179.pantā noteiktā pienākuma definējuma. Atbildētājs vienošanos par uzturlīdzekļu došanu nav pildījis un no 2018.gada 9.marta līdz 2020.gada 9.augustam visus izdevumus bērnu vajadzībām segusi prasītāja. Līdz ar to par minēto periodu lūdz piedzīt uzturlīdzekļu parādu.

[2] Ar Kurzemes rajona tiesas 2020.gada 12.augusta lēmumu daļēji apmierināts prasītājas pieteikums par prasības nodrošināšanu, Kurzemes rajona tiesas /Pagasta nosaukums/ pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/ierakstīta ķīlas tiesību atzīme uz /pers. B/ piederošo nekustamo īpašumu, kadastra numurs /numurs B/, /adrese/, nosakot, ka prasības nodrošinājuma summa ir 6772,50 EUR (lietas 29.-34.lapa).

Ar Kurzemes apgabaltiesas 2021.gada 26.augusta lēmumu prasības nodrošinājums aizstāts ar Kurzemes apgabaltiesas iecirkņa Nr.13 zvērinātas tiesu izpildītājas Ilzes Zēbergas depozīta kontā Nr./konta numurs/iemaksāto naudas līdzekļu 6772,50 EUR apķīlājumu (lietas 165.-166.lapa).

[3] Ar Kurzemes rajona tiesas 2021.gada 7.jūlija spriedumu prasība noraidīta.

Tiesa novērtējusi, ka puses ir 2015.gada 1.decembrī dzimušā /pers. D/ un 2011.gada 5.jūlijā dzimušā /pers. C/ vecāki.

Tāpat lietā nav strīds, ka 2018.gada 9.martā starp pusēm noslēgta rakstveida vienošanās par kopīgo nepilngadīgo bērnu dzīvesvietu, aprūpes un uzraudzības noteikšanu, saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību ar bērniem pēc kopdzīves izbeigšanas, bērnu uzturam nepieciešamo uzturlīdzekļu došanas pienākuma realizācijas kārtību pēc kopdzīves izbeigšanas, kopdzīves laikā iegūtās mantas sadali.

Vienošanās 4.1.punktā noteikts, ka puses apņemas samērā ar savām spējām un savu mantisko stāvokli uzturēt bērnus /pers. D/ un /pers. C/, nodrošinot tos ar pietiekamu ēdienu, apģērbu, mājokli, nodrošinot veselības aprūpi, bērna kopšanu, izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšanu pēc iespējas ievērojot bērnu individualitāti, spējas, intereses un, sagatavojot bērnus sabiedriski derīgam darbam).

Vienošanās 5.5.punktā puses apliecināja, ka pilnībā ir vienojušas par bērniem nepieciešamo uzturlīdzekļu apmēru un maksāšanas kārtību.

Vienošanās 6.1.punktā noteikts, ka puses pilnīgi un galīgi atzīst visu strīdu jautājumu atrisināšanu vecāku, aizgādības saskarsmes, materiālo, mantisko un finanšu attiecībās. Pusēm vienam pret otru citu materiālu pretenziju nav un nebūs, nekādas prasības un prasījumi šajā sakarā netiks izteikti un prasības netiks celtas, ja puses ievēro šīs Vienošanās nosacījumus.

Tiesa secinājusi, ka pušu starpā pastāv strīds par to, vai ir uzskatāms, ka atbildētājam ir izveidojies uzturlīdzekļu parāds saskaņā ar pušu 2018.gada 9.martā noslēgtās Vienošanās izpildi un konkrēti, par bērnu uzturēšanu no 2018.gada 9.marta līdz 2020.gada 9.augustam – par /pers. C/ 3597 EUR un /pers. D/ 3050,05 EUR apmērā.

Tiesa atzinusi, ka noslēgtās Vienošanās saturs apliecina, ka puses izteikušas gribu, tātad vēlējušās vienoties par visiem jautājumiem, kas attiecas uz abu kopdzīves pārtraukšanu un skar gan viņu abu, gan arī kopīgo bērnu intereses, tajā skaitā, uzturlīdzekļu došanas pienākumu.

No Vienošanās satura neizriet, ka puses būtu vienojušās par to, ka atbildētāja pienākums ir pārskaitīt prasītājas bankas kontā naudas līdzekļus bērnu uzturam vai ka puses būtu vienojušās par citu konkrētu veidu, kādā prasītāja vēlas no atbildētāja saņemt uzturlīdzekļus bērnu uzturam.

Apstākli, ka prasītāju pilnībā apmierināja kārtība, kāda bija izveidojusies kopš Vienošanās noslēgšanas, apstiprina tas, ka tikai 2020.gada 24.jūlijā prasītāja izvirzīja pretenzijas atbildētājam par uzturlīdzekļu samaksu bērniem, un prasība par uzturlīdzekļu parāda piedziņu tika celta tiesā 2020.gada 7.augustā.

Tāpat tiesa ņēmusi vērā, ka pati prasītāja netieši atzinusi, ka, noslēdzot Vienošanos, nav bijusi pušu vienošanās par konkrētu bērniem dodamu uzturlīdzekļu summu, ka tā esot bijusi noteikta, ievērojot Ministru kabineta noteikumus par minimālo uzturlīdzekļu summu. Pretenzijā norādītās un pieprasītās uzturlīdzekļu summas ir – 130 EUR viena bērna un 150 EUR otra bērna uzturam, kas neatbilst norādītajam par vienošanos par uzturlīdzekļiem minimālajā apmērā.

Prasītājas rīcības un apgalvojumu nekonsekvence apstiprina, ka faktiski nepastāvēja konkrēta pušu vienošanās par atbildētāja pienākumu dot uzturlīdzekļus prasītājai.

No Vienošanās satura neizriet atbildētāja pienākums saskaņā ar Civillikuma 1587., 1590.pantā noteikto ik mēnesi bērnu uzturam maksāt

uzturlīdzekļus konkrētā, Ministru kabineta noteiktā apmērā.

Tiesa norādījusi, ka bērnu interesēs ir saņemt uzturlīdzekļus regulāri, lai nodrošinātu viņa pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību, taču lietā nav iegūti nekādi pierādījumi, ka pušu kopīgie bērni nebūtu saņēmuši visu nepieciešamo uztura nodrošināšanai un, ka no 2018.gada 9.marta līdz 2020.gada 9.augustam tos būtu nodrošinājusi tikai prasītāja.

Tiesa secinājusi, ka minēto apstiprina atbildētāja iesniegtie paskaidrojumi un pierādījumi, ka arī viņš ir piedalījies bērnu uztura nodrošināšanā.

Bez tam, tiesa novērtējusi arī faktu, ka no atbildētāja iesniegtās pušu e-sarakstes redzams, ka prasītāja ne tikai nav pieprasījusi materiālu palīdzību no atbildētāja, bet pat ir atteikusies no tās, piemēram, no atbildētāja piedāvājuma samaksāt par ekskursiju.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta sesto daļu tiesa ņēmusi vērā judikatūras atziņas, ka pienākums maksāt un tiesības saņemt līdzekļus bērnu uzturam ir noteiktas likumā (Civillikuma 177. un 179.pants) un līdzēji to ietekmēt nevar. Tādēļ vecāku vienošanās attiecas tikai uz maksājumu apmēru. Tiesa secinājusi, ka konkrētajā gadījumā nav uzskatāms, ka puses, noslēdzot Vienošanos, būtu vēlējušās vienoties par konkrētu bērnu uzturam maksājamo uzturlīdzekļu apmēru, kuru atbildētājam būtu jānodrošina prasītājai.

Tāpat tiesa ņēmusi vērā judikatūras atziņas par to, ka prasībās par uzturlīdzekļu piedziņu bērna uzturam tie ir piedzenami no brīža, kad prasība celta tiesā, jo ar prasības celšanas brīdi attiecīgā persona uzsāk savu ar likumu garantēto civilo tiesību aizsardzības realizāciju tiesā. Tiesa ņēmusi vērā, ka, neskatoties uz to, ka, prasītājas ieskatā, atbildētājs divus gadus un piecus mēnešus nebija veicis uzturlīdzekļu maksājumus, tomēr prasītāja visā šajā laika periodā prasību tiesā netika cēlusi. Tātad, secināms, ka prasītāja laika periodā līdz pat 2020.gada 9.augustam, kad tiesā celta konkrētā prasība, netika saskatījusi savu tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārumu.

Līdz ar to, tiesa atzinusi, ka prasība ir noraidāma un atceļams piemērotais prasības nodrošinājums.

[4] /pers. A/ iesniegusi apelācijas sūdzību, pārsūdzot Kurzemes rajona tiesas 2021.gada 7.jūlija spriedumu pilnā apjomā.

Norāda, ka pirmās instances argumenti prasības noraidīšanai nav pamatoti.

Uzskata, ka lietā nav strīds par to, ka prasītāja viena pati strīdus periodā uzturējusi abus bērnus. Lietā nav pierādījumu par atbildētāja ienākumiem. Līdz ar to nav noteikts un izvērtēts atbildētāja mantiskais stāvoklis.

Pēc būtības lietā pastāv strīds par to, vai prasītāja ir tiesīga prasīt no atbildētāja neizpildīto pienākumu izpildi par strīdus periodu, piedzenot no atbildētāja Ministru kabineta noteikumos minētos minimālos uzturlīdzekļus.

Pirmās instances tiesa spriedumā akcentējusi lielu uzmanību tikai uz konkrētās summas nenorādīšanu, taču nav ņēmusi vērā, ka konkrētajā Vienošanās atbildētājs apņēmās veikt bērnu uzturēšanas pienākumu apjomu likumā noteiktajā kārtībā un apmērā. Tiesai bija jākonstatē, ka atbildētājs savus pienākumus pēc Vienošanās nav pildījis un šī pienākuma nepildīšanas sekas ir nosakāmas pēc likuma.

No pirmās instances tiesas sprieduma faktiski izriet, ka gadījumā, ja Vienošanās tekstā nav minēta konkrēta summa, bet tikai Civillikuma 177. un 179.panta pienākumi, tad atbildētājs varēja nepildīt Vienošanās noteiktos bērnu uzturēšanas pienākumus bez jebkādām mantiskām juridiskām sekām.

Prasītāja uzskata, ka tiesa nepareizi tulkojusi Vienošanās lietoto vārdu nozīmi un 1.3., 4.1.punktos noteikto jēgumu un izsacīto nodomu.

Tāpat prasītāja uzskata, ka tiesa nepareizi iztulkojusi Civillikuma 1504. un 1505.pantu noteikumus un Vienošanās saturu un jēgu nav sasaistījusi ar Civillikuma 177.panta un 179.pantā noteiktajiem pienākumiem.

Prasītāja skaidro, ka Vienošanās 4.1.punkta gala redakcija sastādīta pēc atbildētāja ierosinājuma, jo atbildētājs solījis, ka palīdzēs ikdienā ar visu nepieciešamo vismaz minimālajā uzturlīdzekļu apmērā. Tādēļ Vienošanās tekstā beigu redakcijā netika ierakstīta konkrēta summa, jo atbildētāja apņemšanās bija savu pienākumu pildīt mantiskā veidā, veicot ikdienas maksājumus, pērkot drēbes, kā arī visu nepieciešamo. Dažus mēnešus atbildētājs faktiski imitēja darbības bērnu uzturēšanas jautājumā, bet pēc tam pārtrauca vispār. Iebildumi par nepiedalīšanos bērnu uzturēšanā izraisīja atbildētāja verbālas dusmas un sīkas atriebības, realizējot saskarsmi ar bērniem, līdz ar to prasība tiesā celta 2020.gada augustā.

Pirmās instances tiesas norādītais uz apstākļiem, kuri vispār netika apstrīdēti un secinot, ka lietā nav pierādījumu par to, ka prasītāja viena pati uzturējusi bērnus un norādot, ka bērniem bijis nodrošināts viss nepieciešamais, kopsakarā ar to, ka atbildētājs bērnus nav uzturējis (izņemot dažus maksājumus) ir neloģisks un pretrunīgs. Uzskata, ka tiesai bija pienākums piemērot Civilprocesa likuma 93.panta ceturto daļu.

Prasītāja uzskata, ka pirmās instances tiesa nepareizi novērtējusi pierādījumus. Spriedums ir nepamatots un netaisnīgs, jo atļauj vienai pusei izvairīties no likumā noteiktā pienākuma nepildīšanas rezultātā ieekonomēto līdzekļu atlīdzināšanas otrai pusei. Apelācijas sūdzībā lūgts apmierināt prasību.

[5] /pers. B/ iesniedzis paskaidrojumus par apelācijas sūdzību, norādot, ka tā ir nepamatota un noraidāma.

Pušu starpā noslēgtā Vienošanās neparedz atbildētāja pienākumu veikt ikmēneša uzturlīdzekļu maksājumu pārskaitījumus prasītājai. Minēto apliecina arī spriedumā konstatētais attiecībā uz pašas prasītājas rīcību, līdz prasības celšanai tiesā.

Nav strīda, ka bērni atrodas pušu kopīgā aizgādībā, regulāri dzīvo pie atbildētāja un viņš vēlas ar bērniem realizēt pilnvērtīgu un kvalitatīvu saskarsmi. Pēc Vienošanās noslēgšanas, brīžos, kad bērni uzturējās pie atbildētāja, viņš tiem nodrošināja visu nepieciešamo saskaņā ar Vienošanās 4.1.punktu un Civillikuma 177., 179.pantu. Līdz ar to veiksmīgi darbojās pielīgtais un praksē iedibinātais, kā arī pušu savstarpēji akceptētais bērnu uztura nodrošināšanas modelis, proti, katrs no vecākiem pats ar saviem līdzekļiem pilnībā parūpējas par visu bērniem vajadzīgo, kad tie faktiski atrodas kopā ar attiecīgo no vecākiem, kā arī brīvi pēc vajadzības un iespējām atbalsta un nodrošina bērniem visu vajadzīgo, kad tie ir kopā ar otru vecāku. Līdz prasības celšanai no /pers. A/ netika saņemti nekādi pārmetumi, ka atbildētājs kaut ko dodu bērnu vajadzībām mazāk kā būtu nepieciešams vai katra vecāka atsevišķi nodrošinātā bērnu uztura apmērā pastāvētu acīmredzams nesamērīgums.

Nepatiesi ir prasītājas apgalvojumi, ka viņa visu šo laiku viena pati nodrošinājusi bērnus ar visu nepieciešamo. Pats pēc savas iniciatīvas veicis dažādus ar bērniem saistītus maksājumus, bet prasītāja pret piedāvājumiem veikt maksājumu samaksu izturējusies noraidoši, paskaidrojot, ka viņai no atbildētāja neko nevajag, pašai ir pietiekoši naudas līdzekļi. Tas apliecina, ka Vienošanās ietvertā pušu griba nav bijusi noteikt atbildētājam regulāru ikmēneša uzturlīdzekļu maksājumu veikšanas pienākumu.

Celtā prasība vērtējama kā prasītājas vēlme finansiāli izrēķināties ar atbildētāju, jo izteicis pārmetumus par prasītājas jaunā partnera izturēšanos pret bērniem.

Motīvu daļa

[6] Novērtējot lietā esošos pierādījumus, pušu paskaidrojumus un apelācijas sūdzības motīvus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. A/ prasība pret /pers. B/ par uzturlīdzekļu parāda piedziņu ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības, sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

Lietā nav strīda par to, ka puses ir 2015.gada 1.decembrī dzimušā /pers. D/ un 2011.gada 5.jūlijā dzimušā /pers. C/ vecāki (lietas 9.-13.lapa).

2018.gada 9.martā puses noslēgušas vienošanos, kuras priekšmets cita starpā ir bērnu uzturam nepieciešamo uzturlīdzekļu došanas pienākuma

realizācijas kārtība pēc kopdzīves izbeigšanas (lietas 15.-19.lapa).

Vienošanās 4.1.punkts noteic, ka puses apņemas samērā ar savām spējām un savu mantisko stāvokli uzturēt bērnus /pers. D/ un /pers. C/ nodrošinot tos ar pietiekamu ēdienu, apģērbu, mājokli, nodrošinot veselības aprūpi, bērna kopšanu, izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšanu pēc iespējas ievērojot bērnu individualitāti, spējas, intereses un, sagatavojot bērnus sabiedriski derīgam darbam).

Vienošanās aktam, kas noslēgts starp pusēm ir tiesiska nozīme un tas rada saistību, kas jāpilda atbilstoši Civillikuma 1587.pantam.

Saskaņā ar Civillikuma 179.pantu vecāku pienākums ir samērā ar viņa spējām un mantas stāvokli uzturēt bērnus un šis pienākums gulstas uz tēvu un māti līdz laikam, kad bērns pats var sevi apgādāt.

Novērtējot Vienošanās 4.1.punktu, tiesas kolēģija secina, ka tajā ir atreferēta Civillikuma 177.panta trešajā punktā sniegtā definīcija bērnu aprūpes nozīmei, taču Vienošanās nesatur norādes par uzturlīdzekļu došanas pienākumu no atbildētāja par labu prasītājai un kādā konkrētā apmērā.

Uzturlīdzekļu minimālais apmērs bērniem līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai ir noteikts Ministru kabineta 2013.gada 15.janvāra noteikumos Nr.37 „Noteikumi par minimālo uzturlīdzekļu apmēru bērnam".

Tiesas kolēģija secina, ka vienošanās nesatur atsauci uz minētajiem Ministru kabineta noteikumiem, vai kā citādi nesatur norādi par to, ka atbildētājam ir pielīgts pienākums veikt uzturlīdzekļu samaksu ik mēnesi minimālajā apmērā.

Konkrētajā gadījumā lietā ir strīds par to, vai atbildētājam ir pienākums maksāt uzturlīdzekļu parādu par periodu no 2018.gada 9.marta līdz 2020.gada 9.augustam abiem dēliem valstī noteiktajā minimālo uzturlīdzekļu apmērā.

Tiesas kolēģija ņem vērā judikatūrā pausto atziņu, ka prasībās par uzturlīdzekļu piedziņu bērna uzturam tie ir piedzenami no brīža, kad prasība celta tiesā, jo ar prasības celšanas brīdi attiecīgā persona uzsāk savu ar likumu garantēto civilo tiesību aizsardzības realizāciju tiesā (sk. *Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2007.gada 29.augusta spriedumu lietā Nr.SKC-556/2007; 2010.gada 27.janvāra spriedumu lietā Nr.SKC-254/2010*).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 1.panta noteikumiem fiziskai personai, ja netiek nodrošinātas tās ar likumu aizsargātās intereses un tiesības, ir tiesības vērsties tiesā savu ar likumu aizsargāto interešu aizsardzībai.

Tiesas kolēģija secina, ka prasītāja savu tiesību īstenošanu jautājumā par tiesībām saņemt uzturlīdzekļus no atbildētāja, sākusi realizēt tikai 2020.gada 17.jūlijā atbildētājam e-pasta atgādinot par uzturlīdzekļu došanas pienākumu (lietas 26.lapa) un 2020.gada 5.augustā, iesniedzot iesniegumu Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācijā (lietas 54.lapa).

Tiesas kolēģija konstatē, ka prasītāja laika periodā no 2018.gada 9.martam līdz 2020.gada 17.jūlijam, kad tā vērsusies pie atbildētāja ar brīdinājumu par uzturlīdzekļu došanas pienākumu, nav saskatījusi tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārumu.

Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē jebkādus apstākļus, kas liecinātu, ka prasītājai būtu pastāvējuši šķēršļi 2018.gadā vērsties Uzturlīdzekļu garantijas fondā ar iesniegumu. Uz šādiem apstākļiem nenorāda arī pati prasītāja.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir taisījusi pamatotu, lietas apstākļiem atbilstošu spriedumu par prasības noraidīšanu.

[7] Ar spriedumu izlemjami jautājumi, kas saistīti ar tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu.

Sakarā ar to, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 3.punktu prasītāja ir atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas, lietā radušos tiesas izdevumus uzņemas valsts.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.pantu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus, savukārt saskaņā ar 44.panta trešo daļu, ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam.

Atbildētājs lūdz piedzīt no prasītājas izdevumus, kas tam radušies zvērinātas tiesu izpildītājas depozīta kontā iemaksājot prasības nodrošinājuma summu, proti, par zvērinātas tiesu izpildītājas izrakstītā rēķina samaksu 84,70 EUR apmērā (lietas 157.lapa).

Tiesāšanās izdevumi, kuru atlīdzību atbildētājs ir tiesīgs saņemt pret viņu celtās prasības noraidīšana gadījumā, norādīti Civilprocesa likuma 33., 38. un 39.pantā, kā arī 44.pantā.

Ņemot vērā, ka atbildētāja norādītie izdevumi neietilpst minēto pantu tvērumā, šīs lietas ietvaros tiesas kolēģijai nav pamata lemt par šo izdevumu piedziņu no prasītājas atbildētāja labā.

Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 7.punktā norādītie ar prasības nodrošinājumu saistītie izdevumi, saskaņā ar Civilprocesa likuma 566.panta trešo daļu un 2009.gada 1.septembra Ministru kabineta noteikumu Nr.983 "Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu aprēķināšanas kārtība" 25.punktu saistīti ar izdevumiem, kuri nolēmuma izpildes gadījumā radušies tiesu izpildītājam. Līdz ar to pie šiem izdevumiem nav pieskaitāmi izdevumi, kas atbildētājam radušies saistībā ar naudas līdzekļu iemaksāšanu tiesu izpildītājas depozīta kontā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 143.pantu atbildētājs ir tiesīgs prasīt atlīdzību par zaudējumiem, kas viņam radušies sakarā ar prasības nodrošinājumu, ja pret viņu celtā prasība ir noraidīta.

Šo zaudējumu piedziņai tiesā ceļama atsevišķa prasība, jo prasījums par zaudējumu piedziņu nav izskatāmas lietas prasības priekšmets.

[8] Saskaņā ar Kurzemes apgabaltiesas 2021.gada 26.augusta lēmumu ar Kurzemes rajona tiesas tiesnese s 2020.gada 12.augusta lēmumu piemērotais prasības nodrošinājums aizstāts ar Kurzemes apgabaltiesas iecirkņa Nr.13 zvērinātas tiesu izpildītājas Ilzes Zēbergas depozīta kontā Nr./konta numurs/iemaksāto naudas līdzekļu 6772,50 EUR apķīlājumu.

Civilprocesa likuma 140.panta sestā daļa noteic, ka noraidot prasību, tiesa spriedumā atceļ prasības nodrošinājumu, nodrošinājums saglabājas līdz dienai, kad spriedums stājas likumīgā spēkā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 430., 432., 434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

/pers. A/ prasību pret /pers. B/ par uzturlīdzekļu parāda piedziņu noraidīt.

Atcelt ar Kurzemes apgabaltiesas 2021.gada 26.augusta lēmumu piemēroto (aizstāto) prasības nodrošinājumu ar kuru apķīlāti Kurzemes apgabaltiesas iecirkņa Nr.13 zvērinātas tiesu izpildītājas Ilzes Zēbergas depozīta kontā Nr./konta numurs/ iemaksātie naudas līdzekļi 6772,50 EUR.

Prasības nodrošinājums saglabājas līdz dienai, kad spriedums stājas spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas 2021.gada 5.oktobra Senātā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā.

Tiesnese R.Vīva

Tiesnese J.Mauliņa

Tiesnese A.Klaiše